

De Waarheid is hard

Doordat wij de volle waarheid niet kunnen verdragen wanneer deze direct tot ons zou komen, heeft de Wijsheid deze verhuld en verborgen onder een sluier. Indirect komt nu de waarheid tot ons. De boodschap van het herstel van de theocratie of Godsregering over de aarde is door Jesjoea “verpakt” in gelijkenissen, om bedekt te blijven voor de meeste hoorders. Aan Zijn leerlingen maakte Hij de details ervan wel bekend, maar ook zij konden nog maar moeilijk de structuren ervan verstaan. Marcus 4:11-12.

Evenwel zijn de gelijkenissen géén openlijke misleidingen. Het zijn voorbeelden van de waarheid zelf, maar dan verhuld, opgesloten in voorbeelden die ontleend zijn aan iets, meestal aan de natuur. De hoorders maken er alsdan voorstellingen van, wat resulteert in een scala van meningen.

De omhullingen zijn echter wél noodzaak. De massa der mensen mag er wel iets van horen, mag er wel een glimp van opvangen, maar kan de volle waarheid ervan nog niet begrijpen.

De wereld is onder heerschappij gekomen van het kwade, van kwade lieden. De verlossing ervan geschiedt trapsgewijze. Daartoe verkoos Jahweh een volk, het geslacht van Abraham, Izaak en Jakob. Het volk Israël is de Knecht en vrouw van Jahweh, om de wereld terug te brengen onder Zijn heerschappij. Israël worstelde echter om niet aan de verhulling mee te hoeven doen. Zij moest als klein volkje zich gaan verhullen, daar het anders niet opgewassen zou zijn tegen de steeds groter en sterker wordende wereldmachten. Israël wilde vasthouden aan haar volksbestaan. De raad van Elohim bepaalde het anders, daar Israël moest overleven. De Kaïn-Ezau-geest achter en in de wereldmachten vereiste dat Jahweh Zijn volk zou verbergen tegen de sterke overmacht. Ezau zou in het eind van de tijden zich zozeer versterken, dat Jakob er niet langer tegenop zou kunnen worstelen. Jakob moest verhuld de geschiedenis van het laatste der dagen ingaan, om buiten het gezichtsveld van zijn broer Ezau te blijven. Wij hebben het gezien hoe Herodes alle kinderen rond Bethlehem liet vermoorden ten tijde van de geboorte van Jesjoea. Herodes was een Edomiet. En dat zou zich zeker in de eindtijd herhalen indien de Edomieten zouden weten waar zich het koninklijke zaad van Israël zou bevinden.

Israël zelf was bang voor de verstrooiing. Het dacht dat de diaspora een vernietiging inhield. Nee, het was juist een verberging en een verborgen instandhouding, géén destructie. Israël, de Wet, de Messias, het moest alles nog verborgen blijven, bedekt en verhuld. Laat Ezau zijn gang maar gaan met zijn listen en bedriegerijen. Ezau is de onwettige, de wetteloze met een pseudo-Israël, Openbaring 2:9, 3:9. Ezau wil de eerstgeboorte terughebben. Ezau kan echter niet met de eerstgeboorte omgaan. Ezau blijft de Wet van Jahweh verwerpen, dat was te zien toen de Wet van Jahweh in het vlees verscheen in Jesjoea. Toen heeft Ezau via het Edomitische priestergeslacht van Annas en Kajafas, en via de Sadduceeën en Herodes de vleesgeworden Torah ter dood overgeleverd aan de Romeinen.

In het toenmalige jodendom zat nagenoeg geheel Edom, dat ingelijfd was onder Hyrcanus. En de verstrooide schapen die Jesjoea aangenomen hadden, waardoor zij christenen werden genoemd, probeerden zich van dat Edom-jodendom los te maken. Er zijn toen veel joden vervolgd en uitgeroeid. Het Edom-jodendom is echter blijven voortbestaan, en dat werkt verblindend. Veel hedendaagse christenen zijn op zoek naar de Israël-identiteit en menen in de Edom-joden de nakomelingen te mogen zien van de twaalf stammen in de verstrooiing. Helaas, dáár zijn de ware Israëlieten niet of nagenoeg niet onder te vinden.

Jesjoea zou de Stichter van het christendom zijn. Reeds Zijn volgelingen begrepen Hem veelal niet goed, en de volgelingen van Zijn volgelingen lieten ons een geheel verwrongen beeld na van Hem, een menselijk beeld vol vraagtekens. In werkelijkheid is dit vervagingsproces een proces van verhulling. Wij zijn het zelf die de waarheid verhullen, door zelf de sluier der verhulling te weven in onze gedachtenwereld. Op die wijze is het christendom haar Stichter steeds verder gaan verhullen, in plaats van vereren en navolgen. Een sluier is meestal wel doorzichtig, zodat men een silhouet kan zien. Dat zorgt voor enige spanning. Is het Ezau, of is het Jakob? Denk aan de kindermoord van Herodes. Die vraag zet zich in de Evangeliën voort, als de strijd tussen Ezau en Jakob. Hebben wij met pseudo-Israël te maken, of met het ware Jakob? Is de zionistenstaat vervulling van de profetie van het herstel van Israël, of is het bedrog? Zijn wij in Noord-West Europa de nazaten van de twaalf stammen in de

Izaak zegent Jakob

ondersteuning. Jakob echter verwacht het van de genade alleen, van het bovennatuurlijke. Ezau wil het oude slechts repareren; Jakob verwacht algehele vernieuwing, wedergeboorte. Ezau heeft zich vooral in de eindtijd machtig gemaakt en het juk van Jakob afgeworpen.

De christelijke kerken in het Westen zouden wij kunnen zien als de oude blinde Izaak, die sympathiseerde met Ezau vanwege het wildbraad. Wat moest Jakob doen? Alleen een list kon hem nog redden. De list voorkwam dat Izaak de grote zonde zou begaan in zijn verblindheid de zegen in verkeerde handen te geven. Ezau zou wel gezegend worden, maar dan in en via Jakob, niet in zichzelf. Ezau zou in zichzelf de zegen niet aan kunnen en weer verspelen. Ezau wilde echter niet van Jakob afhankelijk zijn. Ezau verwierp ook de Vredevorst. De Edom-joden hebben nog wel de profeten erkend en hun graven gebouwd. Maar Jesjoea, de Zoon, hebben zij verworpen en laten vermoorden. Ook daarin vervulden zij een stuk van de raad van Jahweh.

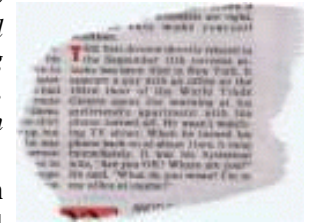
Verbondsgeheim

verstrooiing, het verheidenste huis Israëls? Bewijzen ervoor zijn er overvloedig, maar worden genegeerd.

Zowel Ezau als Jakob verlangen sterk naar de eerstgeboorte. Ezau ziet in zichzelf de grondslagen van de natuur als middel tot realisatie, met toevoeging van genade ter

In Handelingen 3:21 wordt gesproken over de wederoprichting aller dingen: *Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.*

Dat wijst op de verlossing van deze wereld van het kwaad waaronder de aarde gebukt gaat. Israël is het uitverkoren instrument voor deze wereldverlossing. Jahweh gaat de wereld redden van het kwaad. Dan verlangt Jahweh dat de wereld Hem tegemoet zal treden. Dat doet Zijn volk Israël allereerst, geleid door het licht van de Torah.

Scheidbrief

Gehoorzaamheid aan Zijn wet maakt het volk ziende en dienend, het leven opheffend als een offer. Zonde is wetsovertreding, waardoor de prachtige schepping uit elkaar dreigt te vallen. De Wet is samenbindend, beoogt de vervolmaking en gaat de chaos tegen. De hoogste vorm van vervolmaking of perfectie wordt uitgedrukt door het pentagram, waarin 22x de Sectio Devina aanwezig is (de Gulden Snede of heilige proportie). Dat is de Goddelijke maatstaf in de Schepping, zoals de Torah Israëls morele maatstaf is.

Torah rollen

Met Israël als Zijn volk/vrouw heeft Jahweh een verbond gesloten, wat neerkomt op een soort "heilig huwelijk". In een huwelijk zijn er zaken die de partners geheim houden, die niet aan de grote klok worden gehangen. Israël is echter ontrouw geweest en het verbond is geschonden. De scheidbrief is haar gegeven.

Door de dood van Jesjoea is de scheidbrief opgeheven. Toch is de wederoprichting van het Koninkrijk uitgesteld. Eerst moest Israël als volk weer worden toegerust. Jahweh zou haar in de woestijn der volkeren leiden en aldaar tot haar hart spreken. Haar lokken en weer verliefd op Hem maken, zodat het gewillig Hem zal willen volgen en hertrouwen. Het volk moest worden toegerust als een bruid voor haar man.

Zie Hosea 2:14 Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.

19 (2-18) En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.

Het is de heerlijkheid van Jahweh die naar het uiterste der aarde moest worden gebracht, daar waar de gescheiden vrouw vertoefde temidden van vele andere volken (de woestijn der volkeren), alwaar zij de lieflijkheid van de Wet van haar vorige man zou herontdekken via het Evangelie des Koninkrijks. Dat is vooral tijdens de Reformatie geschied. De toerusting van het volk is daar begonnen, maar nog lang niet voltooid. Israël zit daar verborgen als “heidenen”¹. En op verborgen wijze is Jahweh sindsdien weer bij Zijn volk blijven wonen.

Mattheüs 10:26 Vreest dan hen niet; want er is niets bedekt, hetwelk niet zal ontdekt worden, en verborgen, hetwelk niet zal geweten worden.

Mattheüs 11:25 ¶ In dienzelfden tijd antwoordde Jezus en zeide: Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard.

Mattheüs 13:35 Opdat vervuld zou worden, wat gesproken is door den profeet, zeggende: Ik zal Mijn mond opendoen door gelijkenissen; Ik zal voortbrengen dingen, die verborgen waren van de grondlegging der wereld.

Jesaja 40:27 ¶ Waarom zegt gij dan, o Jakob! en spreekt, o Israë! mijn weg is voor den HEERE verborgen, en mijn recht gaat van mijn God voorbij?

Jesaja 45:15 Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israëls, de Heiland.

Jesaja 48:6 Gij hebt het gehoord, aanmerkt dat alles; zult gijlieden het ook niet verkondigen? Van nu af doe Ik u nieuwe dingen horen, en verborgen dingen, en die gij niet geweten hebt.

Israëls overblijfsel

De Judaïoi -de meer geleerde joden- zoals de Sadduceeën, Farizeeën, Schrift- en Wetgeleerden meenden stellig dat zij de “rest” van Israël waren. De schare die de wet niet kende was in hun ogen vervloekt. Juist tot die schare (am haaretz) als volk des lands, keerde zich Jesjoea met zijn prediking. Duidelijk zat hier nog een rest van Israël, wat nagenoeg niet

¹ Heidenen is een foutieve vertaling van etnos, het moet zijn: de Israëlvolkeren die aan de heidenen gelijk waren geworden, vervreemd, Ef.5

Simeon en Anna

meer in de stadscultuur te vinden was. Op het veld, op de akkers, op het vlakke veld, op de velden van Efratha, in de heggen en steggen, dáár vond men nog de Simeons, de Anna's en de Maria's, die heilbegerig uitzagen naar de vertrooster van Israël. Door de stedelingen werden deze armen weliswaar onderdrukt. Zij waren er soms heel slecht aan toe. Tot hen richtte Jesjoea de zaligsprekingen. Niet in de stadscultuur, maar in Judea, Galilea en Samaria zocht Jesjoea de verloren schapen, en wel op het platte land. De joden met hun Talmuedische traditie sloten de Samaritanen er buiten. Jesjoea niet. Hij wees de Samaritanen wel op hun fouten, maar stak hen wel Zijn reddende hand toe. Hij wees de vrouw bij de waterput erop dat zij wel vijf mannen had gehad -wat kan wijzen naar de vijf rollen van Mozes-, maar dat ze nu geen directe verbinding meer had met Jahweh. Jahweh was haar enige échte man.

De schare hield zich overigens niet aan de uitlegging van de wet zoals gedaan door de wetgeleerden. Volgens de Farizeeën viel dit arme volk buiten het bestaande jodendom. De Farizeeën en Sadduceeën hielden zich wel aan de wet(ten). De Farizeeën waren de feitelijke Talmudisten, de Charabim of bondgenoten. Uit het gewone volk geloofden velen in Jesjoea en gingen de Torah gehoorzamen, dat is Hem navolgen, wars van de Talmud-wetjes. Daardoor gingen zij een gerechtigheid doen die uitsteeg boven die der Farizeeën en Sadduceeën. De vreze van Jahweh is immers veel meer dan starre wetsbetrachting, waarin veel menselijke geboden waren opgenomen, die moeilijk te onderhouden zijn.

Het Heilige Huwelijk

Inwijdingen in mysteries hielden oudtijds steeds verband met het leven en de dood, de voortplanting en het afsterven. De priesters golden als ingewijden die anderen vóór dienden te gaan. Het doel der inwijding is om het denken der mensen te verdiepen, het bewustzijn te verruimen. Jesjoea heeft Zijn discipelen ook ingewijd in de mysteries of verborgenheden van

Oosterse bruiloft

waar eigen wetten gelden. Door inwijding krijgt men kennis aan die wetten, welke leiden tot harmonie van het leven. In de gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen gaat het in de meeste gevallen over Israël als de vrouw van Jahweh. In Psalm 45 lazen de Israëlieten allegorisch het huwelijk van de Messias met Zijn volk. De vrouw van Jahweh werd overspelig, door andere goden te dienen, zie Hosea 2, Jeremia 2:2, Ezechiël 16. Het overspelige Huis Israëls ontving de scheidbrief en werd daardoor een verlatene, een weduwe.

Jahweh zond Zijn Zoon om Zijn vrouw te verlossen van het oordeel der Wet. Jesjoea is de Bruidegom, waar Hij naar verwijst in Marcus 2:19. Johannes de Doper wijst Jesjoea eveneens aan als de Bruidegom, zie

Johannes 3:29 Die de bruid heeft, is de bruidegom, maar de vriend des bruidegoms, die staat en hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem des bruidegoms. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld geworden.

Wij horen in Mattheus 22:2 en Lucas 12:36 wel over de bruiloft, maar nog niets over de bruid. Het is heel duidelijk dat de bruid Israël is. Paulus wijst weliswaar in 2Corinthe 11:2 en Efeze 2:25 naar de Gemeente als bruid, maar dat is dan ook de Gemeente uit Israël. En in Openbaring 21:9 is het nieuwe Jeruzalem de bruid, maar dat is ook Israël. In het O.T. is Israël de vrouw, de weduwe of verlatene, die weer wordt aangenomen en hertrouwt, nadat aan de Wet is voldaan, nl. door de dood van de man. Israël is ook de wijngaard, zie Jesaja 5, en is ook de wijnstok, zie Jeremia 2:21 en Psalm 80. Het gaat ons in dezen echter om Israël als de vrouw van Jahweh.

Israël is als volk aan een kudde schapen gelijk, die weliswaar verloren zijn en misleid zijn door ontrouwe herders, maar waarvoor de belofte is van een Enige goede Herder. In de eindtijd komt er een Davidische Herder over het herstelde volk, dat weer samengevoegd is. De huizen Israël en Juda zullen onder één Hoofd komen, die wordt genoemd: “Mijn Knecht David”.

Het was Jesjoea die Zich gezonden zag tot de verloren schapen van het Huis Israëls en tot hen ook Zijn discipelen zond, waar Johannes 10 weer wijst naar Jeremia 23, Ezechiël 34 en Zacharia 13. Het gaat in de Schrift altijd weer om de verkiezing van Israël, de vrouw van Jahweh. Hiervoor hebben de christelijke kerken weinig of geen oog. In Lucas 18 wordt gesproken over een weduwe, die haar recht zocht. Wie anders is als weduwe in de Schrift aangewezen als het Huis Israëls? Zij zocht als weduwe naar recht, dat Jahweh haar heeft verschaft op Golgotha. Eeuwenlang is door de kern van Israël uitgezien en gebeden om herstel en vervulling van de belofte, hetwelk door de dood van Jesjoea werkelijkheid werd. Israël had als vrouw van Jahweh immers een onvervreemdbaar recht ontvangen op het heil. Daarop heeft zij als weduwe gepleit, hoewel ze eeuwenlang geen direct gehoor kreeg bij de rechter. Totdat in Jesjoea zij als Sion door recht is verlost, Jesaja 2. In Jesaja 53 staat het dat Hij om onze overtredingen overgeleverd werd. Hij is gedood en opgewekt tot onze (=Israëls) rechtvaardiging, zie Romeinen 4:25. Men heeft de rechtvaardigingsleer van Paulus altijd laten slaan op de kerk, op het individuele. Het gaat ook bij Paulus echter allereerst om het nationale aspect, om Israël als vrouw, om Jesjoea als Bruidegom. Om de rechtvaardigingsleer Schriftuurlijk te verstaan dienen wij haar te zien in het raam van de verkiezing en het verbond van Jahweh met Israël.

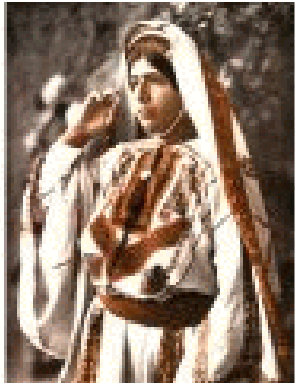
Wanneer Paulus in Romeinen 4:25 spreekt over onze rechtvaardiging, gaat het hier om geheel Israël, niet om enkele individuen. Israël echter zal haar rechtvaardiging wel in geloof dienen te aanvaarden! Zij ontvangt de uitnodiging tot hertrouwen.

Israël in de gelijkenissen

Het Huis Israëls had bij de trouwsluiting 10 penningen ontvangen, maar was er één kwijtgeraakt, zie Lucas 15. De penningen wijzen niet op haar huishoudgeld, want dat kreeg een Oosterse vrouw niet. De penningen zagen op de bruidstooi, die zij als hangers aan weerszijden van haar ogen droeg.

Elke gehuwde vrouw droeg deze sierraden, die zij bij haar huwelijk van haar ouders had ontvangen.

Dit sierraad moest blijvend herinneren aan de goede wensen van de ouders tijdens de bruiloft. Een verloren penning wijst hier op een geschonden huwelijk, waaruit geen zegen kon voortkomen. Het wijst op de

Oosterse bruid

incompleteitheid, toen ze er één verloor en er nog negen overhield. Het gaat bij Israël immers om de voltalligheid, zoals in Romeinen 9-11, dat gehéél Israël zal zalig worden. Toch zou het huwelijk van Jahweh met Israël een goed einde krijgen, een herstel, doordat de penning weer zou worden gevonden. De verloren penning wijst ons inziens duidelijk op het verlies van haar identiteit, van het

verbond.² Het snoer waaraan de penningen vastgehecht waren wijst ons inziens op het verbond, op de 10 woorden van het verbond, waar er één van was geschonden, en wie in één struikelt, valt in alle. Vanwege de scheidbrief raakte Israël vervreemd van de verbonden en beloften, waaraan zij deel had gehad, zie Efeze 2

Efeziërs 2:12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld

Eens zal Israël het huwelijksverbond met Jahweh in Jesjoea weer bevestigen, als verloren en weer gevonden. Jesjoea kwam om het verlorene te zoeken, de schapen. Zelf zocht Israël naar haar verloren penning, de bruidstooi of het verbond. De Farizeeën en Wetgeleerden zochten het in eigen gerechtigheid. Zij meenden de Wet en het Verbond nog te bezitten. Zij zagen zichzelf niet als weduwe. Zij waanden zich ten onrechte nog de

² De verloren penning kan heel goed zien op het vierde gebod van de sabbat dat de christenen verloren hebben. Na ijverig zoeken wordt het weer teruggevonden.

vrouw van Jahweh. Aan hen ging Jesjoea voorbij om het verlorene te zoeken, de zondaren en tollenaars, en de schare die de wet niet kende. Eens zal de feestvreugde groot zijn van deze doodgewaanden, verlorenen, wanneer de bruiloft begint, wanneer Israël tot haar bestemming komt, zoals in Romeinen 11 staat.

Aan Israël waren de schatten (penningen of ook wel parels) toevertrouwd, dat wijst op de woorden van het Verbond, op de Torah. Al deze schatten waren voorafschaduwingen van de ene parel van grote waarde, zijnde de geheiligde kennis van het Koninkrijk der hemelen. De Farizeeën, Sadduceeën en anderen meenden dat het bezit van hun eigen parels voldoende was. Zij hadden er zelf nog een hele reeks parels aan toegevoegd, als menselijke inzetten. Daardoor had men zelfs het gebod van Jahweh krachteloos gemaakt. Israël kon niet langer door wetsgehoorzaamheid op de vervulling van de herstelbelofte rekenen. Israël moest álles inleveren. Alle parels moesten worden ingewisseld voor die éne Parel van grote waarde. Het gaat hier om de geloofsgehoorzaamheid, en niet om ascese en eigengerechtigheid. De oproep aan Israël in de Evangeliën is, om álle eigen ingebeelde voorrechten los te laten, te verliezen, om alleen de gerechtigheid van Jesjoea te verkrijgen.

De koopman van de Parel van grote waarde is hier Israël, daar Israël immers kennis heeft van parels. Het ware Israël zou bij het zien van de Parel van grote waarde alle eigen parels verkopen, om de geloofsgerechtigheid van Jesjoea te verkrijgen. Dat is het verliezen van eigen leven, zie

Kostbare parels

Lucas 9:24 Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnenwil, die zal het behouden.

In de gelijkenis van de schat in de akker gaat het om exact dezelfde betekenis. De man die de schat in de akker had ontdekt kocht de akker niet om de akker zelf, nadat hij alles van zichzelf had verkocht. Hij kocht de akker uit vreugde, ter herinnering omdat hij daarin de schat had gevonden! Hij verkocht niet de schat om de akker te kopen, maar verkocht wel al zijn andere bezittingen. De akker is hier puur een aandenken aan hetgeen hij erin had gevonden. Hier gaat het wederom om Israël. Wat er nog van Israël overig was, was dienstbaar in eigen gerechtigheid. In dat dienstdoende volkje werd Jesjoea geopenbaard, die de Hope en Verlossing Israëls was. Hij is de verborgen schat van Jahweh's Koninkrijk. Het wáre Israël, o.a. de zondaren en tollenaars, vond deze schat en verkocht alles wat zij bezat en kocht de akker. Zij werden bekwaam als het herstelde Israël voor hun wereldtaak, want de akker is de wereld. De schat zelf wordt niet verkocht. Jesjoea is en blijft de Koning van Israël, de Man van Israël als vrouw. Het ware Israël verkoopt al haar eigen wetsgerechtigheid, om vanuit het herstelde Sion de Wet gestalte te geven voor álle volkeren. Israël bereikt haar bestemming in de uitverkoop van al het hare, om het alleen in en uit haar Man Jesjoea te verkrijgen. Dat is de verbondsvernieuwing, waardoor Israël tot zegen zal worden voor heel deze wereld.

Israël is de Bruid, en om haar te werven,
kwam Hij ten hemel af.

Hij was het die door Zijn sterven,
aan haar het nieuwe leven gaf!

Hij kwam op aarde zónder bruid. Toen de bruiloft naderde vertrok Hij voor een langere tijd. Hij was voor Zijn bruid gestorven, om de scheidbrief ongedaan te maken. Hij verrees en vertrok hemelwaarts, Matth. 9:15. Dat vertrek is ongebruikelijk, zeker in het Oosten. De bruiloftsgasten worden genodigd en mogen blij zijn. Maar dan vertrekt de Bruidegom, waarna er droefheid ontstaat. Hij keert echter terug, zie Lucas 12:35, om het huwelijk te herstellen, om Zijn werk geheel af te ronden. Tussentijds vormt Hij uit Israël een Gemeente als regeringslichaam, wat een verborgenheid is. Daarna kan de bruiloft beginnen, wanneer Zijn vrouw zichzelf heeft bereid.

De orthodoxe uitleg van de gelijkenissen is altijd op het individuele aspect ervan gericht, terwijl men aan het nationale aspect voorbijziet.

Men moet inzien dat een koninkrijk nooit individueel is, maar altijd gemeenschappelijk. Het koninkrijk zou tijdelijk ophouden. Dat is de Lo-Ammi periode van zeven straftijden. Hiermee is niet gezegd dat het koninkrijk zou ophouden te bestaan! Israël wordt hersteld, Hosea 1:10. Ook zal het Huis Juda weer verenigd worden onder één Hoofd met het Huis van Israël.

Het Koninkrijk versmalde tot het overblijfsel van Juda, met daarin het Jodendom, waaronder veel Edom zat. Tot hen werd de Zoon gezonden, de Erfgenaam, maar zij doodden Hem. Het koninkrijk werd van hen weggenomen en gegeven aan een volk (ethnos) dat zijn vruchten ervan opbrengt. De Joden krijgen het Koninkrijk nooit meer terug, Hand. 1:16. Zij verloren definitief hun nationale positie. Zelfs de uitnodigingen om tot de bruiloft te komen negeerden zij,

zie Mattheus 22:2 Het Koninkrijk der hemelen is gelijk een zeker koning, die zijn zoon een bruiloft bereid had;

3 En zond zijn dienstknechten uit, om de genoden ter bruiloft te roepen; en zij wilden niet komen.

4 Wederom zond hij andere dienstknechten uit, zeggende: Zegt den genoden: Ziet, ik heb mijn middagmaal bereid; mijn ossen, en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft.

5 Maar zij, zulks niet achtende, zijn heengegaan, deze tot zijn akker, gene tot zijn koopmanschap.

6 En de anderen grepen zijn dienstknechten, deden hun smaadheid aan, en doodden hen.

7 Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsheren zendende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad in brand gestoken.

8 Toen zeide hij tot zijn dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genoden waren het niet waardig.

9 Daarom gaat op de uitgangen der wegen, en zovelen als gij er zult vinden, roept ze tot de bruiloft.

De Joden hebben de eeuwen door wél de zegeningen van het Koninkrijk en de belofte aan Abraham gedaan opgeëist, zónder echter daartoe vooraf in Jesjoea het recht te willen ontvangen! Hierdoor zijn zij gelijk aan de man die zonder bruiloftskleed de bruiloftszaal was binnen getreden.

Het Heilige Huwelijk

Het huwelijk van Jesjoea met Israel is mogelijk het minst begrepen en minst verstande onderwerp bij de christenen en joden. Algemeen heeft het christendom gemeend dat de kerk in de plaats van Israël was gekomen en

dat de Gemeente de vrouw van Jahweh was geworden. Bij de Kerk of Gemeente gaat het echter om individuele zaken. Bij het Koninkrijk gaat het immers om nationale verhoudingen, gesymboliseerd door het huwelijk tussen Jahweh en Israël, zoals tussen een man en een vrouw. Bij ontrouw of onreinheid volgt scheiding, Deut.24:1, Jeremia 3:8,20. Zoals gezegd

ontving niet het Huis Juda, maar het Huis Israëls de scheidbrief en verloor haar naam die zij bij Jakob had ontvangen, n.l. Israël, strijder met Elohim.

Vanwege de Wet was Jahweh verhinderd de scheiding ongedaan te maken. Pas wanneer de man sterft is de vrouw weer vrij om te hertrouwen, Romeinen 7:2. Jesjoea kwam om Zijn volk te verlossen van de vloek van de Wet, om haar weer te hertrouwen, door voor haar de dood in te gaan en weer op te staan.

Israël diende afgezonderd te blijven en mocht zich niet vermengen. Jahweh woonde alleen bij Zijn volk en is er

blijven wonen, zelfs toen zij weduwe was. Hij is met Zijn Geest altijd tegenwoordig, en vertrok met haar naar het Noorderland, naar de kuststreken van Noord-West Europa, Zacharia 6:9. Jesjoea is in Zijn volk aanwezig door Zijn Geest, ook al is Hij lichamelijk afwezig. Jahweh heeft Zijn tent onder Zijn volk en woont er. Israël is de Tempel voor de rest der volkeren. Het huwelijk in zijn oorspronkelijke betekenis is onverbreekbaar. Jahweh houdt er zich aan, ook al werd het Huis Israëls afvallig en onrein. Vanwege het overspel van het Huis Israëls werd het huwelijk weliswaar met geweld verbroken, maar het bleef juridisch in stand. Vandaar dat een verlaten vrouw, ook al is het buiten haar schuld, juridisch een echtbreekster is als ze hertrouwt met een ander. Wie als man zijn vrouw wegzond, bracht daarmee onherstelbaar letsel aan haar toe. Jahweh deed er álles aan om Zijn vrouw weer te hertrouwen. Het huwelijk is Zijn hoogste doel.

Uit onderstaande teksten blijkt de zeer grote liefde van Jahweh tot Zijn volk:

Jeremia 31:3 De HEERE is mij verschenen van verre tijden! Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

Efeziërs 5:2 En wandelt in de liefde, gelijk ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.

1 Johannes 3:1 ¶ Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.

Romeinen 8:32 Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

1 Johannes 4:9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

Salomo met Sulamith

Jakob met Rachel

De bruiloft is aanstaande. De kerk is niet de bruid, ook niet de bruidsgemeente, want dan zou Jesjoea Zijn eigen lichaam trouwen, wat onmogelijk is. Israël is Zijn bruid, Zijn oude liefde, die niet roest, zoals een oude spreuk luidt.

Vol verwachting zien wij uit naar die aanstaande bruiloft, want dat zal iets geweldigs zijn, wanneer de sluier wordt verwijderd en Israël zichzelf zal aangenomen zien tot bruid! Het was gebruikelijk in Israël dat de bruidegom naar de tent van de bruid liep, die daarin gesluierd op hem wachtte. De familie en vrienden stonden in spanning te wachten of de bruid hem zou bevallen. Wanneer de bruidegom de tent van de bruid binnengegaan was, lichtte hij haar sluier op, en zag haar voor het eerst. Wanneer ze hem beviel schreeuwde hij het uit van vreugde, wat voor de familie en aanwezigen tot grote blijdschap was. Zie onderstaand, hoe toepasselijk:

Jesaja 62:5 Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn.

Jesaja 65:19 En Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk;

De gelijkenissen worden de “gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen” genoemd. Het wonderlijke ervan is, dat de verborgenheid van het Koninkrijk er wel buiten staat. De gelijkenissen bevatten immers geen regelrechte boodschap van het Koninkrijk, maar verpakt, omhuld. De gelijkenissen bevatten een bewust oogmerk, n.l. om de buitenstaanders die ze horen of lezen voor het wezen van het Koninkrijk blind te houden, zie Marcus 4:12

@@@@

Het Koninkrijk wordt aan hen niet onthuld. De gelijkenissen bevatten een geheim dat niet voor iedereen bestemd is. Wel zeggen de gelijkenissen aan elke hoorder of lezer dat het Koninkrijk er is, en wel in de gestalte van Jesjoea. Verder worden er zaken in besproken die nog op hun vervulling wachten, en dán pas zullen de mensen het verstaan.

